

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 956/2015
10.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.Н., због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Н., адвоката И.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 702/2010 од 05.03.2015. године и Вишег суда у Краљеву Кж 267/2015 од 02.07.2015. године, у седници већа одржаној дана 10.11.2015. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Н., адвоката И.В., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 702/2010 од 05.03.2015. године и Вишег суда у Краљеву Кж 267/2015 од 02.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К 702/2010 од 05.03.2015. године окривљени В.Н., оглашен је кривим због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правоснажности пресуде не учини ново кривично дело, а у случају опозива условне осуде окривљеном ће се у утврђену казну затвора урачунати време које је провео у притвору од 05.07.2008. године до 06.08.2008. године. Том пресудом на основу одредбе члана 87. КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то једне саобраћајне дозволе ... и регистарских таблица рег. ознаке ..., док је исти обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 3.000,00

динара у року од 15 дана по правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж 267/2015 од 02.07.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног В.Н., адвоката И.В. и пресуда Основног суда у Краљеву К 702/2010 од 05.03.2015. године је потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног В.Н., адвокат И.В. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези члана 438. став 2. тачка 1. и члана 96. став 1. и члана 402. ЗКП, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП и због повреде одредби чланова 15. став 1, 69. став 1. тачка 10, 71. став 1. тачка 5, 406. и 404. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене правоснажне пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Н., адвоката И.В. је неоснован.

Бранилац окривљеног В.Н., у захтеву за заштиту законитости истиче да је означеним правоснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП наводима да се исте заснивају на исказима сведока Р.Р., М.Л. и М.П., који су прибављени пружањем правне помоћи у кривичним стварима од стране Црне Горе, а на молбу Републике Србије, на којим доказима – записницима о саслушању ових сведока сачињених од стране надлежних судова замољене државе се пресуде не могу заснивати истицањем да ови сведоци пре давања исказа нису положили заклетву, а да је суд ове исказе на главном претресу прочитао без сагласности странака на који начин је повредио начело непосредности кривичног поступка.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд је оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни два,

пасус шести, седми и осми и страни три пасус први образложења пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да су предметни докази прибављени и на главном претресу изведени у свему у складу са одговарајућим одредбама ЗКП и да се на истима пресуда може заснивати, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 492. став 2. ЗКП на њих упућује.

Стим у вези, по оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд нашао да инсистирање браниоца окривљеног на непосредном саслушању ових сведока, код чињенице да је исти на главном претресу одржаном дана 29.07.2009. године предложио суду да се наведени сведоци саслушају замолним путем, са којим предлогом се Јавни тужилац сагласио, након чега је суд предузео законом прописане радње како би се ови сведоци замолним путем саслушали пред надлежним судом замољене државе, према месту пребивалишта, а чије присуство на главном претресу суд и поред бројних позива није могао да обезбеди, представља злоупотребу процесних овлашћења браниоца окривљеног усмерених на одуговлачење кривичног поступка.

Поред тога, по налажењу овога суда, а супротно наводу браниоца окривљеног из поднетог захтева околност да ови сведоци пре испитивања нису положили заклетву, код чињенице да су исти опоменути да су дужни да говоре истину и да не смеју ништа прећутати, као и да су упозорени да давање лажног исказа представља кривично дело је без утицаја на законитост прибављених и изведених доказа и то: записника о саслушању сведока Р.Р., сачињеног пред истражним судијом Вишег суда у Подгорици Кри 955/09 од 29.09.2009. године, записника о испитивању овог сведока сачињеног пред истражним судијом Основног суда у Подгорици Кри 09/142 од 02.11.2009. године, записника о саслушању сведока М.П., сачињеног пред истражним судијом Вишег суда у Подгорици Кри 955/09 од 30.09.2009. године и записника о саслушању овог сведока сачињеног од стране истражног судије Основног суда у Котору Кри 438/09 од 12.11.2009. године, као и записника о саслушању сведока М.Л., сачињеног пред истражним судијом Вишег суда у Подгорици Кри 955/09 од 29.12.2009. године и записника о саслушању овог сведока сачињеним пред истражним судијом Основног суда у Котору Кри 92/2010 дана 29.12.2010. године, а по замолници Општинског суда у Краљеву К 145/08 од 12.08.2009. године.

Осим тога, позивање браниоца окривљеног да суд није поступио у складу са примедбама изнетим у пресуди Врховног касационог суда Кзз 71/2011 у којој је наведено да је ванрасправно веће доношењем решења којим се дозвољава извођење доказа читањем наведених записника повредило одредбу члана 309. став 5. ЗКП на штету окривљеног, уз образложење да сведоци М.Л. и Р.Р. нису испитани на главном претресу већ замолним путем пред Основним судом у Подгорици, а да су окривљени и његов бранилац на главном претресу од 08.02.2011. године изјавили да нису сагласни да се предметни записници прочитају указивањем да имају питања за наведене сведоке, по оцени Врховног касационог суда је без основа, с обзиром да је предметна пресуда Врховног касационог суда донета дана 02.11.2011. године у време важења ЗКП („Службени лист СРЈ" 70/01 и 68/02 и "Службени

гласник РС" 58/04...76/10) да је у међувремену донет ЗКП („Службени гласник РС“ 72/11...55/14) који овлашћује суд и то у конкретном случају судију појединца да под законом прописаним условима на главном претресу прочита записнике о саслушању сведока који нису претходно испитани на главном претресу, а да се процесни закон не може примењивати ретроактивно, већ се на процесне радње у кривичном поступку примењује онај процесни закон који важи у време предузимања истих.

Поред тога, наводима из захтева браниоца окривљеног да исти није био свестан да су предметне исправе лажне, те да следствено томе није ни хтео да исте набави ради употребе и употреби као такве, истицањем да је приликом куповине и регистрације возила био преварен од стране сведока Р.Р. и М.Л., по оцени Врховног касационог суда произилази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, као ни повреде закона из члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП, члана 15. став 1, 69. став 1. тачка 10, 71. став 1. тачка 5, 96. став 1, 402, 404. и 406. ЗКП, не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Н. није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа, судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.